

[Hans Rasmussen.]

får vished for, at det stillede mæglingforslag vil blive til et fredsdokument mellem arbejdsmarkedets organisationer. Jeg må derfor principielt hævde, at vi er i vor lovlige ret til at lade strejkerne løbe videre, indtil medlemmerne har taget stilling til de i mæglingforslaget indeholdte bestemmelser. Dernæst har vi jo heller ikke i øjeblikket den mindste vished for, hvilken stilling Dansk Arbejdsgiverforening tager til det foreliggende mæglingforslag. Skulle denne stilling, hvad vi altså ikke ved, føre til en forkastelse, synes jeg, at det ville være en karikatur, at arbejdet var blevet genoptaget, forinden afklaring af hele overenskomstsituationen forelå.

Da vi i fagbevægelsen er klar over de bestræbelser, som man fra såvel venstre som det konservative folkeparti har udfoldet for at stille regeringen i et skævt lys overfor befolkningen, kan vi meget godt se, at det er forståeligt, at regeringen på et område, hvor strejken har bragt store forstyrrelser i samfundslivet, forsøger at bringe orden tilveje. Det fremsatte lovforslag er imidlertid, som jeg har sagt det, et brud på alle tidligere anvendte fremgangsmåder og sædvaner. Vi har aldrig tidligere set, at konflikter — hvoraf de fleste af dem, der er fremkommet i dette land, dog har været iværksat af arbejdsgiverne gennem lockouter — er blevet bragt til ophør, forinden parterne har givet fuld tilslutning til de fremtidige arbejds- og lønbetingelser. Virksomhedernes porte er jo ikke blevet åbnet for arbejderne, når der har været erklæret lockout, selvom statens forligsmand har fremsat mange forslag i tidernes løb. Vi har heller aldrig hørt, at de borgerlige partier har stillet et sådant krav overfor arbejdsgiverne og ej heller i det høje ting. Vi finder derfor, at en sådan lovgivning i sit oplæg er noget ensidig. Jeg forstår imidlertid godt, at regeringens bevæggrunde er dikteret af, at samfundets centrale virksomheder, vore sociale, humane virksomheder, hospitaler og sygehuse, er bragt

i fare ved, at olie- og benzintilførslerne er standset, og navnlig ved, således som det også er kommet til udtryk fra denne talerstol, at de fire store benzinselskaber som et modtræk overfor Dansk Arbejdsmands Forbund har standset leveringerne, og jeg tror også, at regeringens initiativ forstås i den store befolkning og også i arbejderbevægelsen i dette land.

Såvidt det er oplyst overfor mig, har Dansk Arbejdsmands Forbund søgt at lempe på konflikten overfor samfundets vigtige funktioner, men forbundets gode vilje er nu gået i baglås gennem den stilling, som de fire olieselskaber har indtaget. Når derfor det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Aksel Møller så stærkt har angrebet regeringen, har angrebet fagbevægelsen og specielt Dansk Arbejdsmands Forbund, synes jeg, at de ærede ordførere skulle have taget et par bemærkninger med om de foranstaltninger, som landbrugsorganisationernes førstemand, hr. Hans Pinstrup, gennemførte sidste år, da han lod mælken løbe i grøfterne og overlod bybefolkningen til dens egen skæbne. Jeg synes, fremstillingen haltedede. Lad os alle prøve på at komme på linie med hinanden. Det kan ikke være sådan, at hver gang det er landbrugets eller erhvervsindehaveres interesser, der skal varetages, er de herrer på den anden side af salen parat til at forsvare disse interesser, hvorimod de, når det drejer sig om arbejdets udøvere, vil lægge disse i en spændetrøje.

Da jeg ikke mener, at man gang på gang, heller ikke fra regeringens side, kan bryde vore principielle og hævdvundne regler og fremgangsmåder, ser jeg mig ikke i stand til at række hånd til en lovgivning af denne art. Forsåvidt som lovforslaget, hvad noget kunne tyde på, undergår en vis ændring under den udvalgsbehandling, som nu skal finde sted, må vi jo i de timer, som kommer, tage stilling, efterhånden som man vil søge at gennemføre ændringerne, men som forslaget ser ud i øjeblikket, kan jeg sige, at jeg for mit vedkommende må stille mig